

В. — Ж, вѣрвамъ, и сте имали правдѣ, ами баба Марта юше не е ли дошла?

М. — Не, ими ся стѣга душа та, за то и проводихъ слугѣ тѣ си да ѣ вика.

В. — Ё, може да не е была у тѣхъ си. Я чыкай да видѣмъ отъ прозореца. (става, гледа и дума) хѣ, ей ѣ на, иди.

М. — Наистина? е, кога е тѣй, иди си ты сега, ачи сетвѣ ела.

В. — Твърдѣ добръ: е останете си съ здравіе (отхожда до врата та, ачи пакъ ся враща) забравихъ, едно нѣщо ще ви ся молижъ.

М. — Какво?

В. — Да ся подпишите на тая лотереа (ждребница пѣяико) (дава му една бѣла книга, ушѣ гдѣ то ся подписватъ.)

М. — Чи каква е тя лотереа?

В. — Единъ сахатъ много добръ! За жена хоратѣж нема.

М. — Наистина? ами гдѣ е? я да го видѣмъ.

В. — Хѣ, хчюпиму ся джама, ачи го дадохъ на сахатѣа да му гуди другъ, ма да видишъ! то е едно нѣщо чюдо! единъ момакъ ми даде 1225 гроша, и половина, за да му го продамъ, чи да го даде на любовница та си, ма азъ не му го дадохъ.

М. — Добръ си сторилъ, азъ ще пишѣмъ 20 имена, ачи ако ми ся падни ще го дамъ на Радка, ами по колко е име то;

В. — Ж, малка работа, по 20 гроша. Ма да го видишъ единъ пѣтъ! таково, нѣщо нарѣдко ся намерува. Защо не само показва сахаты тѣ и такикитѣ, ами съ току удре тикъ, тикъ, тикъ!

М. — Тѣй я!